

21

Pens. overlærer Harald Agerskov Hansen (1911-1987)

Pensioneret overlærer Harald Agerskov Hansen er død 75 år gammel. Han sov stille ind i sit hjem i mandags efter i årevis at have lidt af dårligt hjerte.

Han var født i en husmandsfamilie i Arnakke og havde sin skolegang først på Ågerup Skole og siden på Søndre Skole. Lærereksamen tog han fra Vordingborg Seminarium i 1934.

Hans første og eneste ansættelse var også på Søndre Skole, hvor han i 44 år var en højst værdsat og populær lærer i dansk, historie og geografi.

Det var også her på skolen, at han mødte kollegaen Ingrid, som han blev gift med i 1940.

Efter krigsårene rejste ægteparret så ofte, det var muligt for dem i skoleferierne. De besøgte alle afkroge af Danmark, var på vandre- og cykelture i hele Skandinavien og nåede også med selskabsrejser til flere lande i Sydeuropa. De havde et meget lykkeligt, men barnløst ægteskab, indtil de begge var i fyrrerne, hvorpå Ingrid blev gravid til usigelig glæde for dem begge.

I 1956 fik de sønnen Martin, men lykken over dette blev iblandet en stor forskrækkelse. Martin var født med det, man

i dag kalder Downs syndrom. Selvom det ikke var i sværeste grad, så var det dog nok til, at ægteparret med det samme vidste, at handicappet ville påvirke resten af livet for dem alle tre.

På smukkeste vis drog Ingrid og Harald størst mulig omsorg for deres lille søn, der fik al den kærlighed og støtte de kunne give ham; samtidigt med de også udfordrede og trænede ham til at klare sig bedst muligt senere i livet.

Men parret skulle desværre ikke få lov at blive gamle sammen og i fællesskab fortsætte indsatsen for deres elskede søn. Ingrid døde kun 51 år gammel i 1966 af et hjertestop, der kom helt uden varsel.

Chokket og sorgen ramte Harald og Martin hårdt, men med tiden og med støtte fra hinanden fandt de glæden igen og stod som et livsbekræftende eksempel på, at hvor meget modgang og hvor stor sorg man end møder, er livet altid værd at leve.

Martin fortsatte sin skolegang i hjælpeklassen på Østre Skole og Harald sin lærergerning, de første år med en pasningsordning for Martin, når hans skoledag var kortere end farens.

Nogle år senere blev Martin en af de første elever på Brunhøjsskolen, hvor han nød de trygge rammer. Som voksen fortsatte han til en stilling på det beskyttede værksted i Blindestræde og flyttede med, da de fik nye lokaler i Mellemvang.

Harald Agerskov Hansen lod sig pensionere i 1978 og fik en flot afsked fra skolen med udendørs reception på sidste

skoledag, hvor mere end 500 af hans gamle elever dukkede op med hilsener og gaver. ”Han er selve indbegrebet af den lærer, alle ønsker sig, og som man husker og glæder sig over resten af ens liv,” udtalte medlem af folketinget Ebbe Lund-Jensen til Bladet ved receptionen. Han var der ikke som politiker, men som elev hos Harald fra 1950-57. Han talte uden tvivl på alle de gamle elevs vegne.

Efter Ingrid's død havde Harald udelukkende haft fokus på fortsat at være en god lærer og på at give Martin den bedst mulige opvækst. Egne fritidsinteresser blev sat til side som den naturligste ting i verden, men nye blev fundet sammen med sønnen. Med stor entusiasme blev der set en masse fodbold. På Holbæk Stadion, i fjernsynet og en sjælden gang til en landskamp i Idrætsparken. Det sidste kunne dog være lidt overvældende for Martin. For Harald var foldboldinteressen ny, men da han havde set den vakt hos Martin, blev han også selv grebet af spillet.

En interesse som blev nedtonet, da Martin blev født, var rejselivet. Ingrid og Harald nøjedes da med familieferier i et lejet sommerhus i Rørvig, og det fortsatte også efter hendes død.

Da Martin var 14 og begyndte at vise interesse for fjernere rejsemål end Rørvig, forsøgte Harald med en rejse for de to til Lübeck. Selvom sønnen nød at se den fremmede by, var fascineret af de nedstyrtede kirkeklokker i Marienkirche og hurtigt blev glad for byens marcipan, var turen alligevel ikke

helt god. Det var tydeligt, at Martin trivedes bedst i hjemlige og vante rammer.

Det fik Harald til at gøre brug af sin idérigdom og store viden. Han opfandt en helt ny rejseform og kaldte den jorden rundt på 80 onsdage.

Til hver onsdag valgte han et nyt rejsemål og skabte en fantastisk eftermiddag og aften i hjemmet for Martin og sig selv. En onsdag var de i Rom og så lysbilleder og film lånt fra Statens Filmcentral, læste historier i bøger eller Harald fortalte blot. De spiste spaghetti, mens de levende forestillede sig at sidde på Piazza della Rotonda og se på Pantheon. Ugen efter hørte de jazz i New Orleans og andre onsdage var de til baseballkamp på Yankee Stadium i New York, til tyrefægtning i Pamplona, så pyramider i Ægypten, var på safari i Tanzania eller gik tur på Champs-Élysées i Paris.

Rejserne blev ofte suppleret med souvenirs, som Harald havde bestilt hjem, ikke mindst lokale hatte. Martin har altid været glad for hatte, og han er takket være onsdagsrejserne den lykkelige ejer af bl.a. en fez, en baseballkasket, en engelsk bowler, en fransk alpehue, en afrikansk kofia og talrige andre hovedbeklædninger.

Martin elskede onsdagsrejserne, og hans glæde varmede ikke kun Haralds hjerte, men også alle andres, når de hørte om disse fantastiske far og søn oplevelser.

Det tog et stykke tid at komme igennem de 80 onsdage, for hvis Holbæk spillede aftenkamp hjemme eller der var europæisk fodbold i fjernsynet, ændrede de rejseplaner og tog

afsted til fremmede himmelstrøg en anden onsdag. Og da de endelig var kommet jorden rundt på 80 onsdage, fortsatte de alligevel med at tage flere ture.

De gav hinanden mange glæder, men bekymringerne var også store for Harald. Som aldrende far frygtede han for sønnens fortsatte liv, når han en dag ikke var der længere.

Jeg mødte ofte Harald på Ahlgade, når han om formiddagen gik en lang tur og havde gerne en god snak med ham. Oftest om begivenheder ude i den store verden og i den lokale andedam. Men et andet tilbagevendende emne var hans frygt for Martins lod, når han blev alene en dag. Det fyldte meget.

Det var ikke, fordi Martin som sådan var udsat. Han havde ganske vist i perioder haft en lidt hård skoletid med drillerier, men fik det selv afvæbnet, fordi han altid var godmodig og tilgivende. Egenskaber som faren lærte af sønnen. Oprindeligt tog den normalt fredelige Harald meget på vej, når andre børn eller for den sags skyld voksne var efter Martin.

Harald vidste godt, at vores velfærdssystem ville hjælpe Martin gennem livet, men han vidste også, at systemet ikke på nogen måde kunne give sønnen de menneskelige relationer, som var mindst lige så vigtige. Så han etablerede en lille forening med navnet Martins Mange Venner og gjorde klart, at han forventede, at alle medlemmer tog en mindre familie- eller vennerolle på sig. I en af vores formiddagsamtaler blev jeg medlem og var kun en blandt mange. Harald havde gode

overtalelsesevner, men behøvede dem ikke for at kapre folk. Alle så det som et privilegium at være med. Harald var altid god for et rammende citat og et gammelt ordsprog. Til Martins Mange Venner valgte han et motto, som skulle stamme fra et afrikansk ordsprog. Det lød ”Omwana ni wa bhone.” Det var der ingen, der hverken forstod eller kunne udtale. Men ifølge Harald betød det noget i stil med, at ”fællesskabet er ansvarligt for ethvert barns opvækst.” Det forstod vi alle og kunne nikke genkendende til.

Martin boede hjemme hos faren indtil for fem år siden, hvor han fik en beskyttet bolig. Udflytningen foregik langsomt, så han vænnede sig til at bo for sig selv. Det klarede han fint, og den der havde det sværest, var jo nok faren.

Men Harald vidste, at det var nødvendigt. For få måneder siden fortalte han mig, ”Jeg besøger Martin så lidt som muligt, men det er hårdt.”

Nu er det så slut. I sit smukke liv påvirkede Harald tusinder af unge mennesker gennem sin lærergerning, og han viste som far, hvor stor kærlighed man kan give sit barn.

På lørdag skal Martin gå den tunge gang til graven med sin far, men han er ikke alene, hans mange venner vil gå med ham. Midt i sorgen og alt det triste vil jeg selv glæde mig til onsdag om to uger, hvor Martin besøger Vera og mig. Sammen skal vi en tur til Australien. Det bliver første gang for os, men Martin har været der med sin far.